

Insekter. Derimod vil der ikke være tilstrækkelig animalsk Føde for en stor Koloni indenfor dens Aktionsomraade, hvorfor Fuglene maa tage Planteføde, og den derved forvoldte Skade kan blive meget betydelig. I saadanne Egne vil Beboerne anse Bekæmpelse for „paatrængende nødvendig“.

I Overensstemmelse med det anførte har Udvalget den Opfattelse, at det, der bør tilsigtes, maa være Bekæmpelse af Raagerne paa de Steder, hvor de findes i stort Antal, men derimod ikke Udryddelse. I Ændringsforslaget tages derfor helt igennem Sigte paa Bekæmpelse af de store Kolonier, og dette er særlig udtrykt i de første Linier af § 1: „I Egne, hvor Raagerne ruger samlede i saa stor Mængde, at de paa iøjnefaldende Maade optræder som Skadedyr — —“.

Den første Betingelse for, at en Raagekoloni kan bekæmpes efter Udvalgets Forslag, er Klage over, at Raagerne i betydeligt Omfang forvolder Skade. Dernæst foretages en Bedømmelse af den skete Skade. Hvis Kommunalbestyrelsen derefter skønner, at Klagen er berettiget, skal den henvende sig til Ejeren og gøre ham bekendt med de foreliggende Oplysninger om Skadens Omfang og opfordre ham til selv at foretage Bekæmpelsen imod et passende Vedlag.

Det maa antages, at de allerfleste Ejere eller Brugere vil stille sig velvillige overfor en saadan Opfordring, da de sikkert hellere selv vil foranstalte Bekæmpelsen end have andre til, at gøre det. Der vil derfor formentlig sjældent blive Anledning til, at Sagen gaar videre.

Men skulde Ejeren eller Brugeren være uvillig, gaar Sagen til Amtsraadet Afgørelse, og det maa af flere Grunde anses for ønskeligt, at det bliver Amtsraadet og ikke Sogneraadet, der endeligt afgør Sagen. Det er en Betyggelse for Ejeren eller Brugeren, at der skal skønnes over Sagen baade i Sogneraad og i Amtsraad, og paa den anden Side er det ogsaa en Betyggelse for de skadelidte, at det bliver Amtsraadet, der skal gennemføre

den tvungne Bekæmpelse, da dette ikke i samme Grad som et Sogneraad vil være berørt af de Vanskeligheder, der kan blive overfor en uvillig Ejer eller Bruger. Desuden er det ogsaa rimeligt, at Udgiften ifølge sin Natur fordeles paa en større Kreds. Det samme Hensyn — Fordeling af Udgiften — er ogsaa taget, hvis Sagen afgøres efter § 4, 2det Stykke, ved, at flere Kommunalbestyrelser optræder i Fællesskab.

Erstatningsspørgsmaalet er afgjort ved § 6, hvorefter Ejeren eller Brugeren kan forbeholde sig de nedskudte Fugle, og hvorefter han kan faa Erstatning for den Skade, der forvoldes paa Træer, Hegn, Afrøde o. lign.

Med Hensyn til det retslige Grundlag for en Lovgivning af den her omhandlede Art kan der henvises til Kammeradvokatens 2 Skrivelser, hvoraf den ene findes som Bilag til den ved Slutningen af forrige Samling afgivne Beretning (Tillæg B. for 1915—16, Sp. 3239), og den anden følger som Bilag med nærværende Betænkning. Sagen har desuden været Genstand for Samraad med Ministeren, der ikke har haft nogen som helst Betænkning ved det foreliggende Ændringsforslag.

Endelig vil der være Anledning til at anføre, at Landbrugsministeren ifølge § 1, 2det Stykke, udfærdiger en Anvisning, der træder i Stedet for nogle Bestemmelser i det af Folketinget vedtagne Forslag, hvor der nævnes visse Fremgangsmaader og angives visse Tidsfrister. Udvalget har ment, at der efterhaanden kunde indvindes nogen Erfaring med Hensyn til Raagebekæmpelse, og saadan Erfaring kan let komme til Nytte for Bekæmpelsen ved et Tillæg til Anvisningen. — Udvalget formener, at Ministeriet maa indhente Forstæsenets Erklæring, før der gives en saadan Anvisning til Bekæmpelse af Raager, og at Anvisningen bør indeholde Bestemmelser om, at Træer i Alleer, Parker og Haver ikke maa beskadiges.

Af Hensyn til, at Forslaget angaar et nyt Omraade for Lovgivning, indeholder § 10 en Revisionsbestemmelse.